

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci
žalobce: J. J., bytem x, zastoupen JUDr. Milanem Davidkem, advokátem se sídlem
Stallichova 11, Praha 4, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie
Středočeského kraje, Odbor služby dopravní policie**, se sídlem Na Baních 1535, Praha 5 -
Zbraslav, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2015, č. j. KRPS-195227-15/ČJ-
2015-0100DP,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou doručenou Městskému soudu v Praze a poté postoupenou věcně a místně příslušnému Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Praha venkov - východ, Dopravního inspektorátu (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 6. 2015, č. j. KRPS-195227-4/ČJ-2015-011506, kterým byla zamítnuta dle § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „správní řád“) žádost žalobce o obnovu řízení ve věci pravomocného rozhodnutí vydaného v blokovém řízení prostřednictvím pokutového bloku série FD/2013, číslo bloku D1212132, správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 11. 2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že svým jednáním porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebyl dne 6. 11. 2014 ve 13:00 hodin v obci P., u domu č. p. x jako řidič motorového vozidla připoután na sedadle bezpečnostním pásem, za což mu byla uložena pokuta ve výši 300 Kč.

Žalobce má rozhodnutí žalované za nezákonné a nicotné, neboť vychází z nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu věci. Skutkový stav, který vzala žalovaná za základ svého rozhodnutí, je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu a bylo rovněž podstatným způsobem porušeno ustanovení o řízení před správním orgánem. Rozhodnutí žalované i rozhodnutí prvostupňové staví blokovou pokutu do pozice „*tzv. absolutního rozhodnutí – tj. bez jakékoliv možnosti opravného prostředku*“ a pomíjí stěžejní důkaz, tj. skutečnost, že žalobce byl v době údajného spáchání přestupku osobou vyňatou z povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobce byl staven dne 6. 11. 2014 hlídkou policie při řízení motorového vozidla a nebyl přitom připoután bezpečnostními pásy. Žalobce má lékařské potvrzení platné od 9. 10. 2014. O této skutečnosti se zmínil již při kontrole, ale lékařské potvrzení neměl u sebe. V dané situaci tedy nemohl jednat vážně, naopak jednal zkratkovitě, neuváženě a navíc bez řádného poučení ve spěchu, aniž by si uvědomoval, že nemusí platit blokovou pokutu, ale může věc řešit formou správního řízení. Nadto se domníval, že blokovou pokutu dostal za jiný přestupek. Pospíchal, souhlasil s rychlým ukončením jednání na místě samém, pokutu na místě zaplatil, aniž by zkoumal podrobnosti. Až následně zjistil z bodového hodnocení, že blokovou pokutu obdržel právě za absenci zapnutých bezpečnostních pásů. Je přesvědčen, že institut obnovy řízení lze použít pro přestupkové řízení ukončené pokutovým blokem. Navrhl také „pro případ, že soud bude rozhodovat v rámci nařízeného jednání“ provést svůj výslech a důkaz čtením lékařského potvrzení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě vylíčila situaci při dopravní kontrole. Žalobci bylo na místě kontroly sděleno policistou obvinění z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobce vyslovil souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, projevil svobodnou vůli a pokutový blok podepsal, na místě žádné lékařské potvrzení nepředložil. V žádosti o obnovu řízení uvedl, že s ohledem na velký spěch neporozuměl, za jaký přestupek vlastně pokutu dostal, proto nepředložil lékařské potvrzení policejní hlídce. Žádostí o obnovu žalobce odvolává svoji projevenou svobodnou vůli. Jakákoliv obnova přestupku je však ze své povahy vyloučena. Ani po změně náhledu na přípustnost obnovy řízení ukončeného pokutovým blokem dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65, není obnova řízení možná, neboť žalobce byl bezpečně zasahujícími policisty identifikován. Žalovaná vyjádřila nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

Soud z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Správnímu orgánu prvního stupně byla doručena dne 3. 6. 2015 žádost o obnovu blokového řízení ve věci přestupku žalobce spáchaného dne 6. 11. 2014. Důvody obnovy řízení jsou popsány také v žalobě – viz výše. Žalobce k žádosti přiložil prostou kopii lékařského potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového

vozidla ze zdravotních důvodů na dobu do 9. 10. 2015 vystaveného praktickým lékařem MUDr. J. S. dne 9. 10. 2014 na formuláři dle přílohy č. 4 k vyhlášce č. 277/2004 Sb., o stanovení zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel s podmínkou a náležitosti lékařského potvrzení osvědčujícího zdravotní důvody, pro něž se za jízdy nelze na sedadle motorového vozidla připoutat bezpečnostním pásem (vyhláška o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel), ve znění pozdějších předpisů.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žádost o obnovu řízení zamítnuta s odůvodněním, že podaným návrhem žalobce fakticky zpochybňuje splnění podmínek pro to, aby vůbec mohlo být toto řízení vedeno. Vrácením řízení do počátečního stádia, konkrétně do fáze před udělením souhlasu s uložením blokové pokuty by tak navodilo situaci, za které by nebylo možno v blokovém řízení pokračovat, neboť by nebyla splněna jedna ze zákonem vyžadovaných podmínek, a to podmínka souhlasu s uložením blokové pokuty. Jakákoliv obnova řízení o přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, je tak z povahy věci vyloučena, neboť nezbytnou podmínkou tohoto řízení je souhlas účastníka se zjištěním přestupku a uložením sankce. I po změně judikatury ve věci povolení obnovy řízení pokutového bloku, kdy je obnova řízení připuštěna pouze z důvodu, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty a že skutek spáchala jiná osoba, není v případě žalobce obnova řízení možná.

Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání, ve kterém namítl, že blokové řízení lze obnovit. V prvostupňovém rozhodnutí chybí odůvodnění vědomosti žalobce o důvodech uložení blokové pokuty a zjištění, jakým způsobem byl žalobce poučen o jím spáchaném přestupku. Žalobce prvostupňovému orgánu doložil lékařské potvrzení, přestupku se tedy nemohl dne 6. 11. 2014 dopustit. Prvostupňový orgán nezhodnotil po věcné a právní stránce argumenty a důkazy a nevypořádal se s tvrzením žalobce, že byl vyňat z povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobce nežádal policejní orgán o projednání přestupku ve správním řízení, neboť mu nebylo sděleno, že se jedná o přestupek, z jehož možného spáchání je vyňat z důvodu řádného lékařského potvrzení. Žalobce nepochopil, za co mu byla pokuta uložena. Žalobce nemůže být postižen za jednání, které není přestupkem. Přestupkem může být pouze jednání, které po formální stránce je za přestupek označeno. Jednání žalobce nenaplnuje ani materiální stránku přestupku.

Žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Uvedla, že obnova řízení se skládá ze dvou samostatných stádií, přičemž v prvním stádiu, tj. řízení o povolení obnovy, správní orgán zkoumá pouze to, zda jsou splněny podmínky pro povolení obnovy a neposuzuje meritorně pravomocné rozhodnutí. Proto žalovaná vyhodnotila všechny námitky jako nedůvodné a zopakovala názor správního orgánu prvního stupně, že i po změně judikatury není obnova řízení v případě žalobce možná.

Rozhodnutí žalované bylo doručeno žalobci dne 2. 9. 2015. Žaloba byla doručena Městskému soudu v Praze dne 2. 11. 2015. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 40 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Při jednání setrval žalobce na svém dosavadním stanovisku a doplnil, že věc se odehrála jinak, než jak je popsáno ve správním spise. Po zastavení policisté obešli vozidlo. Nic nezjistili. Žalobce policistům sdělil, že má potvrzení o tom, že nemusí být připoután, ale že potvrzení nemá u sebe. Byl dotázán, zda za situace, kdy nemá potvrzení, je ochoten zaplatit

pokutu. Souhlasil v domněnku, že tím vše končí. Následně se dostavil do Kongresového centra, kde chtěl potvrzení předložit, ale bylo mu sděleno, že když podepsal blok, je to již zbytečné. Věc proto nechal být, ale jen do doby, než mu přišlo vyrozumění o připsání trestných bodů, čímž dovršil celkového počtu 12 bodů. Zástupce žalobce uvedl, že blokové řízení nelze absolutizovat, obnova řízení není žádným předpisem vyloučena. Podstatné je, že žalobce lékařské potvrzení posléze předložil. Zdůraznil, že žalobce je laik a nevyzná se proto v pojmech jako správní řízení či blokové řízení. Za zvláštní označil výši pokuty, která se u tohoto přestupku obvykle pohybuje v rozpětí 500 – 1.000 Kč. Pověřený pracovník žalované připustil, že ze strany žalobce mohlo jít o jiné subjektivní vnímání celé záležitosti, avšak skutečností je, že podpisem pokutového bloku stvrdil průběh celé události tak, jak je zaznamenána ve spise. Případ žalobce byl standardní, neboť blok byl vydán s jeho souhlasem. Proto nebyly zjištěny žádné důvody ke zrušení prvostupňového rozhodnutí. Na zvážení soudu ponechal, zda žalobce uplatnil důvody, pro které by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno. Je však přesvědčeno, že se tak nestalo.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je - na rozdíl od úpravy přezkumného řízení dle § 94 téhož zákona - určena k nápravě skutkových nesprávností. Řízení před správním orgánem, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím ve věci, lze podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu na žádost účastníka obnovit tehdy, jestliže *„vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými“*. Účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni (§ 100 odst. 2 správního řádu).

Správní řád ani zákon o přestupcích možnost využití obnovy řízení k žádosti účastníka v případě řízení o přestupku pravomocně skončeného v blokovém řízení výslovně nevylučuje ani nepřipouští. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře otázkou možnosti využití obnovy řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu v případě přestupku vyřízeného v blokovém řízení zabýval. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, dospěl k závěru, že obnova je možná jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Jak rozšířený senát v označeném usnesení mimo jiné dovodil (viz bod 30 a násl. odůvodnění citovaného usnesení) *„možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení se však obviněný z přestupku vzdává udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení. Tímto souhlasem obviněný z přestupku akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku, o jeho právní kvalifikaci a o nedostatečnosti jeho vyřízení domluvou, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry orgánu oprávněného ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení charakteru nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení tedy nepředstavuje pouhou jednu z kumulativních podmínek tohoto*

*řízení, nýbrž přímo jeho podmínku sine qua non, při jejímž splnění se navíc bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn a nestačí jej vyřídit domluvou, a že jsou tak splněny všechny podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení. ... Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn či že jej bylo možné vyřídit pouhou domluvou. Naopak s ohledem na zásadu vigilantibus iura (necht' si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti **nemůže dovolávat v řízení o obnově**“.*

Z citovaných závěrů rozšířeného senátu je zřejmé, že určujícím kritériem, na základě kterého judikatura nepřipouští využití obnovy řízení v případě přestupku vyřízeného v blokovém řízení, je právě výslovný (aktivní) souhlas obviněného s uložením pokuty, který tak akceptuje skutková zjištění a z nich plynoucí právní kvalifikaci spáchaného přestupku. Význam takového souhlasu obviněného je ostatně zřejmý i z toho, že zpochybnění tohoto souhlasu obviněného je jediným důvodem (viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2015, č. j. 8 As 193/2014 – 35), kdy judikatura obnovu řízení na žádost účastníka akceptuje – srov. bod 35 a 36 usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65: „*Jiná situace však nastává, když žadatel v žádosti o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Při neudělení tohoto souhlasu totiž není splněna základní podmínka blokového řízení, v důsledku čehož nelze vycházet z toho, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku učiněné v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení, a tudíž nemůže tyto závěry blokového řízení později zpochybňovat. Jestliže tedy žadatel v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 zpochybní souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, musí při splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení být provedeno šetření za účelem zjištění, zda tento souhlas skutečně udělil, či nikoliv. Žadatel o obnovu řízení může zpochybnit souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení s odkazem na to, že skutek nespáchal a pokutový blok ve skutečnosti podepsala jiná osoba, která se legitimovala jeho osobním dokladem. Lze si však představit i případy zfalšování podpisu obviněného z přestupku, který jeho spáchání nepopřel, avšak dožadoval se projednání přestupku v běžném správním řízení. K zfalšování podpisu osoby uvedené na pokutovém bloku však dokonce může dojít i tehdy, když se žádný přestupek nestal nebo kdy nebyl ztotožněn jeho pachatel.*“

Judikatura Nejvyššího správního soudu tedy připustila pouze jediný důvod obnovy řízení skončeného pokutovým blokem, a to zpochybnění souhlasu obviněného s vyřízením věci tímto postupem a uvedla dvě možnosti: tvrzení, že přestupek obviněný vůbec nespáchal a pokutový blok ve skutečnosti podepsala jiná osoba a dále zfalšování podpisu obviněného. Právě to jsou jediné novoty, které mohou být důvodem povolení obnovy řízení. Pokud není takto zpochybněn souhlas obviněného s blokovým řízením, nelze přihlížet k jiným novým skutkovým zjištěním.

Žalobcem v žádosti o obnovu řízení, odvolání i v žalobě uváděná teze, že je obecně připuštěna obnova řízení skončeného pokutovým blokem, je mylná. Jednou udělený souhlas s blokovým řízením vylučuje, aby v žádosti o obnovu řízení obviněný zpochybňoval závěry učiněné v tomto řízení a namítal, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn apod.

Zcela klíčové pro přípustnost obnovy řízení pokutového bloku je tak zpochybnění souhlasu obviněného s tímto postupem. Žalobce ani jednu z judikaturou předestřených možností netvrdí (tvrzení, že přestupek vůbec nespáchal a pokutový blok ve skutečnosti podepsala jiná osoba či zfalšování jeho podpisu). Žalobce pouze uvádí, že jednal zkratkovitě, neuváženě, ve spěchu a blokovému řízení nevěnoval žádnou pozornost. Z popisu jeho jednání na místě kontroly nelze dovodit, že by jeho vůle či projev jeho vůle byly vadné a způsobily by tak neplatnost jeho jednání. Žalobce tedy svou vůli projevil a dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. K tomu soud uvádí, že žalobce si musel být vědom skutečnosti, že dáním souhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení vyjadřuje doznání se ke spáchání přestupku. Z kopie pokutového blok založeného ve spisu je jasně patrný popis skutku, jeho právní kvalifikace a podpis žalobce. Šlo o žalobcovo vlastní rozhodnutí a musí přijmout následky svého jednání; je jeho osobní odpovědností, zda se při podpisu pokutového bloku dostatečně pozorně seznámil s jeho obsahem. Žalobce jako osoba svéprávná zvolil cestu zkráceného řízení, v němž se bez dalšího vychází z toho, že přestupek je spolehlivě zjištěn, a vzdal se tak dobrovolně důkladnějšího zjišťování skutkového stavu v klasickém správním řízení, kde mohl doložit předmětné lékařské potvrzení. Na tomto závěru nic nemění ani tvrzení žalobce, že je laik a nezná rozdíl mezi blokovým a správním řízením. V této souvislosti odkazuje soud na shora již zmíněnou zásadu *vigilantibus iura*, podle které je každý strážcem svých práv. Bylo ve vlastním zájmu žalobce, aby se jako držitel řidičského oprávnění se všemi svými právy a povinnostmi řádně seznámil.

Dále soud (spíše na okraj, neboť je to pro posouzení důvodnosti žaloby zcela irelevantní) podotýká, že skutečnost, že by se žalobce zmiňoval již při policejní kontrole o tom, že „*je vyňat z povinnosti připoutat se bezpečnostními pásy*“ a lékařské potvrzení pouze nemá u sebe, je zmíněna až v žalobě, nikoli v žádosti o obnovu řízení, ani v odvolání. Nadto je toto tvrzení v rozporu s ve spise založeným úředním záznamem správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 3. 2015, č. j. KRPS-95882-2/ČJ-2015-011506, ve kterém je uvedeno, že žalobce po zastavení vozidla na dotaz, z jakého důvodu není připoután a zda má nějakou výjimku, odpověděl, že jede jen kousek a že se omlouvá a že si to vůbec neuvědomil, o žádném lékařském potvrzení nehovořil. Žádného jiného přestupku se žalobce tehdy nedopustil, pokutový blok podepsal a pokutu na místě zaplatil.

Žalovaná v rozhodnutí správně uvedla, že obnova řízení se skládá ze dvou částí, přičemž v první části se zjišťuje pouze existence důvodů pro povolení obnovy řízení. Správní orgány správně vyhodnotily, že v žádosti o obnovu řízení nejsou uvedeny žádné skutečnosti, na základě nichž by byla obnova řízení skončeného pokutovým blokem možná. Námitka žalobce, že správní orgány nezjistily skutkový stav věci, je tak zcela nedůvodná (srov. v obdobné věci rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 7 As 278/2015 – 46).

Rozhodnutí žalované nemá soud ani za nicotné, jak tvrdil v žalobě žalobce, aniž by k tomu uvedl relevantní námitku, neboť rozhodnutí nevykazuje žádné, natož pak těžké vady, pro které by bylo neexistujícím či nicotným rozhodnutím.

Soud neshledal v napadeném rozhodnutí vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla v řízení úspěšná,

žádné náklady přesahující rámec její běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li soudní poplatek zaplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 27. dubna 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová